

MÄLESTUSPÄEVAD

EDGAR JAANSOO – 90

See oli üheksakümmend aastat tagasi 1907. a. 18ndal heinakuu päeval, kui Viljandimaa Olustvere vallas Reegoldi külas sündis põliste põllumeeste Jaansoode perekonnas poeg Edgar, kes hiljem cand. agr. kraadiga teadlasena oli näinud elujõulist talumajandust, selle põhjalikku laostamist ja lõpuks silmapiiril rasket taastumise algust.

Edgar Jaansoo sai alghariduse Reegoldi algkoolis ja Viljandi kõrgemas algkoolis, keskkooli hariduse Viljandi Poeglaste Gümnaasiumis ja kõrghariduse, peale kaitseväes teenimist, Tartu Ülikooli agronoomiateaduskonnas, mille lõpetas 1935. a.

Pärast ülikooli lõpetamist töötas E. Jaansoo lühemat aega Tooma Sookatsejaama agronoomina, töödeldes peamiselt katsematerjale. 1936. a. sai ta töökoha algul Põllutöökoja Põltsamaa maatulunduse konsulendina, hiljem Järva maakonsulendina Paides.

Algasid heitlikud aastad. 1940. a. nimetati E. Jaansoo Põllutöö Rahvakomissariaadi Järvamaa peaaegonoomiks. Aasta hiljem vahetusid okupandid – asemele tulid sakslased. Edgar Jaansoo jäi aga edasi Järva Maavalitsuse põllundusameti juhatajaks, kuna ta oskas saksa keelt. 1944. a. mobiliseeriti ta Saksa sõjaväkke, kus võttis leitnandina osa Mehikoorma ja Emajõe lahingutest. Sõjakeerisest õnnelikult pääsenuna tuli ta tagasi Nõukogude tsooni. Tuli leida tööd, et end ja peret toita.

Edgar Jaansoo oli oma avaldustes töökoha saamiseks ja keskusteludes võimumeestega aus ja liialt avameelne. Tema kulaklik päritolu, ammugi teenistus Saksa sõjaväes, isegi kõrgem haridus olid vastunäidustatud tolaeagsetele juhtivatele kohtadele määratud isikutele. Sellest tulenevalt oli ta alalise tagakiusamise ohver ja pidi pidevalt töökohti vahetama. Nii oli ta Põltsamaa MTJi vanemaks agronoomiks, Olustvere Põllumajandustehnikumi õpetajaks, Savikoti sovhoosi aednik-agronoomiks, Kehra sovhoosi põllumajanduse brigadiriks, Kohila sovhoosi Purila osakonna juhatajaks, Saue sovhoosi peaaegonoomiks ja EPT Vabariikliku Baasi vanemagronoomiks.

1963. a. sai Edgar Jaansoo tööle Eesti Maa-viljeluse ja Maaparanduse TUI maaparanduse osakonda. Tema tööülesandeks oli uurida võsastunud maade levikut, selle taimekooslust, nende maade ülesharimise tehnilisi võimalusi, kultuuride

valikut. Suure kogemustepagasiga töötajana lahendas ta püstitatud küsimused viie aastaga. Uurimuse kokkuvõtteks esitas ta kandidaaditöö teemal *Valge mesika ja lutserni tähtsus võsastunud maade ülesharimise agrotehnoloogilise kompleksi kujunemisel*. Töö põhjal omistati Edgar Jaansoole põllumajanduskandidaadi kraad, mis kinnitati Moskvas 5. VI 1970. a. Peale selle omistati talle vanemteaduri kutse.

Teaduslik-tehniline uurimistöo osakonnas jätkus koostöös E. Nugisega. Uurimisele võeti lasuvustiheduse mõju kultuuride kasvule, mulla tiheduse tagajärgede likvideerimine, kobestamine, sügavküünd ja mulla huumuskihi säilitamine. Edgar Jaansoo edutati 1974. a. kuivendussüsteemide eksploatatsiooni grupi juhatajaks. Ta oli laiahaardelise erialase silmaringiga teadlane, kelle esinemisi spetsialistidele-mehhanisaatoritele kuulati suure huviga, sest nõuanded olid asjalikud ja praktikas läbi proovitud. Tema sulest oli ilmunud enam kui 30 teaduslikku tööd.

1987. a. mais läks E. Jaansoo pensionile. Ta nägi Eesti Vabariigi taassündi, kuid koges ka olukorda, kus põllumees ei suutnud veel toita rahvast oma põllumajandussaadustega. Ta oli aga kindlalt veendunud, et Eesti põllumajandus tõuseb uuesti meie rahvamajanduses väarikale kohale. Edgar Jaansoo lahkus meie hulgast 15. veebruaril 1992. a. ja maeti Rahumäe kalmistule.

Edgar Jaansoo oli suure muusikalise andega, mängis viiulit, armastas klassikalist muusikat, kuid juhtis ka külakapelli. Ta oli suur loodusesõber. Lemmikpuhkepaigaks oli Lemmaku ja selle ümbruse Alutaguse laaned, sood ja rabad ning Rannapungerja jõgi. Seal oldi suviti koos Ü/S Liivika kaasvilistlastega marja- ja seenemetsas ning kalavetel, ega ei öeldud kunagi ära ka ehtsa maasauna mõnudest koos värskel kasevihaga. Temaga oli mõnus vestelda, sest ta oli elurõõmus ning omas elust palju tähelepanekuid ja kogemusi. Helge mälestus Edgar Jaansoost kui mitmekülgselt andekast inimesest püsib sõprade ja kaastöötajate keskel.

R. Kalmet

AUGUST KARU – 90

August Karu sündis 19. juulil 1907 Holstres Kulu väiketalu lasterohkes peres ja lõpetas 1928. aastal Viljandi Linna Ühiskommertsgümnaasiumi. 1929...1933. aastani õppis Tartu Ülikooli põllumajandusteaduskonna metsaosakonnas, lõpetas teoreetilise kursuse. Ülikoolis õppimise ajal töötas teadusliku abijõuna, metsahindaja ja -praakerina. Diplomitöö *Loodi metskonna*

kultuurpuistud viis lõpule töötades assistendina ja kaitses selle 1939. a.

1934...1937. aastani oli A. Karu metsakasvatuse kabineti assistendiks ja kui alustas tegevust metsanduslik uurimisinstituut, läks A. Karu sinna tööle ja oli 1937...1939. aastani teaduslik abijõud ning 1940...1941. aastani vanemassistent. 1941...1943. aastani oli ta Nõukogude armees (mobiliseeriti ekspeditsioonisõidult Põhja-Eestis). 1943...1944 oli Moskvas teadusliku stipendiaadina ENSV RKN juures, valmistades ette metsanduse spetsialiste Eesti jaoks.

Saabudes kohe pärast Tartu vabastamist (25. augustil 1944. a.) Tartusse, alustas Tartu Ülikooli põllumajandusteaduskonna juures metsandusteaduskonna taasavamise ettevalmistamist. Tema töökohaks sai 1944...1951. aastani TRÜs metsakasvatuse kateeder (kateedri nimetus aga muutus – 1944...1946 metsakasvatuse, 1946...1950 üldmetsateaduse ja 1950...1951 jälle metsakasvatuse kateeder).

1944. aastal oli ta vanemõpetaja, 1945...1951 kateedrijuhataja. Eesti Põllumajanduse Akadeemias oli 1951...1955. aastani metsakasvatuse ja 1955...1956 metsakasvatuse ja metsakultuuride kateedri juhataja.

A. Karu, olles juba ise üliõpilasena aktiivne looduse vaatleja ja uurija, organiseeris koos dotsent Peeter Rõigasega 1946. a. sügisel üliõpilaste metsakasvatuse ja -kaitse teadusliku ringi (esimene TRÜs). Tänu A. Karu aktiivsele juhendamisele kujunes ring väga populaarseks omataoliste hulgas nii TRÜs kui ka EPAs. 1944...1946. aastani oli A. Karu ka põllumajandusteaduskonna prodekaan ja 1945...1947 Järvelja õppe- ja katsemetskonna juhataja. Tema juhendamisel toimus sealsete ennesõjaaegsete katsealade korrastamine. A. Karu avaldas juba sõjaeelsel perioodil ligi paarkümmend artiklit (väljaannetes *Meie Mets*, *Eesti Metsanduse Aastaraamat*, *Metsanduslikud Uurimused*) seemneasjanduse, istutusmaterjali kasvatamise, metsakaitse jt. küsimustes. Neil aastail olid A. Karul põhilisteks uurimisobjektideks metsakahjurid ja -kahjustused ning tal oli käsil magistritöö koostamine, kuid kuna need materjalid läksid sõja-aastail kaduma, hakkas ta pärast sõda uurima üht kuusikute ohtlikumat seenhaigust – juurepessu – ja kaitses 1956. a. kandidaadidissertatsiooni *Juurepessu kahjustuse olenevus mullastiku ja majandamise tingimustest ENSV kuusepuistutes*. Üheaegselt juurepessu kahjustuste uurimisega alustas ka metsatüpoloogilist uurimistööd, milleks organiseeris ekspeditsioone mitmesse metsamajandisse ning selle tulemusena töötas koos Lembit Muistega välja metsatüpoloogilise klassifikatsiooni. Töö ilmus trükkis pärast A. Karu

surma 1958. a. (A. Karu ja L. Muiste *Eesti metsa kasvukohatüübid*).

A. Karu suureks teeneks oli hooldusriiete kui olulise metsandusliku võtte uurimisele aluse panemine sõjajärgsetel aastatel. Esimesed süstemaatilised katsealad (proovitükid) rajas ta 1948. a. Järvelja õppe- ja katsemetskonnas nii kaasikutesse, männikutesse kui ka haavikutesse, järgnevatel aastatel katsealade laiendamine jätkus.

A. Karu oli agar katsete korraldaja ka mitmete teistele uuritavatele küsimustele objektiivse hinnangu andmiseks. Esimesed ulatuslikumad katsed rajas ta juba 1937. a. Voltveti Metsakooli taimlas laudkatete kasutamise ja mulla lupjamise mõju uurimiseks männi- ja kuuseemikute kasvatamisel ning avaldas tulemused 1939. a. kogumikus *Metsanduslikud uurimised I* väga põhjalikus analüüsisivas artiklis. Sõjajärgsel perioodil rajas ta mitmeid katseid tamme jt. liikide kasvatamisel väheväärtuslike lehtpuunoorendike rekonstrueerimisel, ülehinnates aga seejuures akad. T. Lõssenko nn. kultiveerimismeetodi tähtsust. A. Karu eriharrastuseks oli metsanduse ajaloo uurimine, mille tulemusena valmis 1952. a. ulatuslik töö (92 lk.) *Ülevaade metsanduse arengust Eesti NSV alal kuni Suure Sotsialistliku Oktoobrirevolutsioonini* (käskiri EPMÜ metsakasvatuse instituudis).

A. Karu võttis aktiivselt osa looduskaitse küsimuste lahendamisest ja oli üks neist, kelle osavõtul koostati 1957. a. vastuvõetud looduskaitse seadus Eestis. Kuna Akadeemilise Metsaseltsi tegevus oli 1941. a. peatatud, organiseeriti tema algatusel 1946. a. Loodusuurijate Seltsi juures metsandussektsoon ning A. Karu oli sektiooni esimees kuni surmani 1956. a. Metsandussektiooni tegevus oli aktiivne ja tal oli tähtis koht metsanduslike probleemide lahendamisel ning metsateadlaste organiseerimisel. A. Karu oli ka rida aastaid Loodusuurijate Seltsi looduskaitse sektiooni juhataja ja Eesti NSV Teaduste Akadeemia looduskaitsekomisjoni liige. 1931...1938. aastani oli ta ka Akadeemilise Metsaseltsi juhataja liige (kirjatoimetaja, laekur).

August Karu oli sagedane esineja teaduslike ettekannetega nii metsanduslikel konverentsidel ja nõupidamistel kui ka Loodusuurijate Seltsi üritustel, ta tõi teaduse radadele palju noori metsamehi, kellel on olnud tähtis koht Eesti metsanduse arenguteel.

August Karu kui õppejõudu, teadlast, aga ka lihtsalt kui inimest on vist kõige paremini iseloomustanud tema koduvallast pärinev, juba manalatele läinud prof. Olev Henno järgmiselt: *Kuigi August Karu oli iseloomult kinnine, sageli isegi kergesti ärrituv, kuid samaaegselt teadusfanaatik. Teaduse probleemide käsitlemisel ta*

elavnes ja oskas seda ka oma õpilastesse süstida, oskas äratada üliõpilastes suurt huvi valitud eriala vastu. Teadusliku töötajana pühendas suurt tähelepanu metsakaitselistele ja metsatüüpoloogilistele uurimistele, millistel on püsiv praktiline kui ka teaduslik väärtus. Ta oli viljakas oma uurimistulemuste kui ka praktiliste kogemuste propageerimisel nii ettekannetes kui ka kirjas.

August Karu oli kahtlemata sõjajärgsel perioodil Eesti üks silmapaistvamaid metsateadlasi, kelle paljud ideed jäid kahjuks varajase surma tõttu realiseerimata. Seda tööd on jätkanud ja jätkavad tema õpilased.

August Karu suri 31. detsembril 1956. a. ja on maetud Tartu Maarja (Raadi) kalmistule.

E. Laas

ENDEL VINT – 90

22. juulil möödus 90 aastat Eesti viimaste aastakümnete ühe tuntuma agraarökonomisti Endel Vindi sündmist. Ta sünnikoduks oli Konguta valla talupere Tartumaal. Kooliteed alustas ta Konguta-Soova külakoolis ja Puhja kihelkonnakoolis, keskhariduse omandas Tartus H. Treffneri gümnaasiumis, mille lõpetas 1927. aastal. Samal aastal astus E. Vint Tartu Ülikooli põllumajandusteaduskonda. Pärast põllutööpraktikat Taanis lõpetas ta ülikooli 1931. aastal *cum laude*. Seejärel oli E. Vint 1931...1932. a. stipendiaadina Soomes, kus töötas talus ning põllumajanduse statistika ja raamatupidamise talituses ning õiendas Helsingi ülikoolis agrarpoliitika magistrieksamid. 1935. aastal andis Tartu Ülikooli põllumajandusteaduskond E. Vindile *magister agronomiae* teadusliku kraadi agraarökonomika erialal. 1946. aastal atesteeriti see ümber põllumajandusteaduste kandidaadiks. Edasiste pikaajaliste teaduslike uurimuste alusel kaitses ta 1967. aastal doktoriväitekirja *Põllumajandusliku tootmise intensiivistamise majanduslik efektiivsus*. E. Vint oli Eestis esimene majandusdoktor põllumajandusökonomika alal. 1970. aastal anti talle ka professori kutsenimetus.

1932...1939. a. töötas E. Vint Eesti Põllumeeste Kesksektis, Põllutöökojas ja Ühistegevuskojas põllumajanduse eriteadlasena, samal ajal ka Tallinna Tehnikumis õpetajana. 1940. aastal oli ta tollaegses Kaubanduse Rahvakomissariaadis instruktor ja põllumajandussaaduste kokkuostu nõunik ning 1941...1945. a. samas õigusjärgses asutuses põllumajandus- ja toidukaupade hindade spetsialist. Aastail 1945...1947 oli ta Kaubanduse Ministeeriumi abimajandite osakonna juhataja.

1947. aastal asus E. Vint tööle Eesti NSV Teaduste Akadeemia Majanduse Instituuti. Algul oli ta noorem-, siis vanemteadustöötaja ning 1955. aastast põllumajandusökonomika sektori juhataja. Sel ametikohal oli ta 1978. aastani, mil tervise halvenedes jäi vanemteadur-konsultandiks elutee lõpuni. E. Vint suri 11. jaanuaril 1983. aastal.

E. Vindi üle kolme aastakümne kestnud teadustöö on praegugi väärihinnatav, arvestades ajajärgu tingimusi ja võimalusi. Koos varasemal ajal avaldatuga on E. Vindi sulest ilmunud raamatute, brošüüride ja artiklitena ligemale 200 agraarökonomika alast kirjutist. Tema algatusel koostati ja anti aastail 1957...1979 välja kümme kogumikku *Põllumajandusökonomika küsimusi*.

E. Vindi juhtimisel ja vahetul osavõtul tehtava uurimistöo põhisuund oli selle aja praktilisi vajadusi järgiv. Mõisteti, et talumajanduse lammutamine ja sundkollektiviseerimine olid toimunud rahva tahet küsimata, kuid ka uues olukorras tuli maarahval elada ja töötada. Selleks tuli kujundada antud oludes võimalikud tingimused. Teati, et ka varem olid eksisteerinud suurmajandid ehk mõisad. Tuli kasutada varasemaid teadmisi mõisate majandamisest. Oli teada, et mõis vajab asjatundlikku juhtimist, läbimõeldud organisatsioonilist struktuuri, tootmiskulude arvestust jne., ning töötajatele tuleb maksta palka. Oli vaja kõrvale tõrjuda nõukogulikud väljamõeldised erilisest "kolhoosikorrast", mis seisnes õieti selles, et toodang realiseeriti peaaegu tasuta ning töötati palgata. Sektori tegevus aitas kaasa sellele, et Eesti põllumajanduses kujunesid aegamööda enam-vähem talutavad majandamistingimused. Viidi sisse rahaline töötasu ja unustati katteta normipäev, korrastati kokkuostuhindu, mille tulemusena laekumised katsid tootmiskulusid, koostati soovitusi tootmistevõime ratsionaalsemaks korraldamiseks jne.

Tegeliku uurimistöo käigus püsis ja arenes Eestis agraarökonomikateadus. E. Vindil on suuri teeneid agraarökonomistide teadlaskonna järelkasvu kujunemisel. Ta oli juhendajaks 15 kandidaadidissertatsiooni koostajale ja esines oponendina paljude väitekirjade kaitsmisel. Ta andis nõu ning hinnangu enamikule sel ajal koostatud agraarökonomilisele uurimusele. Võib väita, et suurem osa praegustest vanema põlve agraarökonomistidest kuulub E. Vindi koolkonda ning kannab selle teadusharu järjekestvust.

E. Vinti tunti kui alati abivalmis, heatahtlikku ja rõõmsat inimest. Ühtlasi oli ta visa ja töökas mees, parajalt nõudlik teadustööde sisu ja vormi suhtes. Samas oskas ta kolleegide hulgas luua erksa ja laheda töömeeleolu.

J. Kaubi

ÜLO OLL – 70

Veebruari algul saatis EPMÜ Loomakasvatuse instituut ja arvukas vabariigi loomakasvatajate pere Raadi kalmistu põlispuude alla viimsele puhkepaika Eesti loomakasvatuse ühe suurema asjatundja, EPA põllumajandusloomade söötmiskateedri kauaaegse juhataja, põllumaj.-dr. prof. emer. Ülo Olli. Raske haigus viis 70ndal eluaastal jäädavalt meie hulgast suure töömehe, tunnustatud teadlase, suurepärase õppejõu.

Ülo Oll sündis 17. augustil 1927. a. Tartumaal Sadukülas talupidajatest Ollide pere teise lapsena. Isa-ema kasvasid poega juba maast-madalast selles vaimus, et temast saaks tulevane talupärija. Juba varakult tuli talus teha kõiki töid, millest ramm üle käis, olgu siis tegemist karjaskäimise, käsitsi heinaniitmise, saadude tegemise või muude põllu- ja laudatöödega.

Ka raamatud köitsid teda juba varakult, kuigi tõeline töö nendega algas hiljem, alles meheas.

Haridustee sai alguse 1934. a. kohalikus Soomevere algkoolis ja jätkus pärast neljandat klassi Põltsamaa Progümnaasiumis. Juba siin oli Ülo Oll tuntud usina ja andeka õpilasena, olles 54 õpilase seas esimese kolme hulgas. Progümnaasium jäi alanud sõja tõttu ja mitmetel muudel põhjustel aga lõpetamata. Haridustee jätkus alles pärast sõda Kuremaa Zootehnikumis, mille eduka lõpetamise järel 1946. a. avanes võimalus astuda Tartu Ülikooli põllumajandusteaduskonda. Ka ülikoolis tunti Ü. Olli õpihimulise, lahtise peaga noormehena, kes omandas aineid üllatava kergusega ning sooritas tavaliselt eksamid enne tähtaega. Kui teistel üliõpilastel algas eksamissessioon, olid temal juba hinded käes ja selle asemel, et minna suvepuhkusele, asus ta juba I kursuse lõpetamise järel tööle Eesti Punasekarja Tõuseltsi zootehnikuna, et endale ülalpidamis- ja kooliraha teenida. Pärast II kursuse lõpetamist töötas ta TRÜ Raadi õppe- ja katsemajandis zootehnikuna. 1949. a. sügiseks oli sooritatud enamik õppeplaanis ettenähtud eksamitest ja see võimaldas töötamist ka väljaspool Tartut. Pool aastat tööd Antsla Põllumajandustehnikumis zootehnikuna, seejärel Jäneda Põllumajandustehnikumis õpetajana andis juurde praktilisi kogemusi. 1950. a. sügisel oli ülikooli *cum laude* diplom käes ning perspektiivika noore spetsialistina suunati ta aastaks edasi õppima Moskvasse Timirjazevi-nimelisse Põllumajandusakadeemia agropedagoogika teaduskonda (zootehnika erialale). Lõpetanud 1951. a. nimetatud teaduskonna

määrati ta Antsla Põllumajandustehnikumi õppealajuhatajaks. Siin töötades leidis ta õpilaste hulgast endale kena ja hoolitseva abikaasa Luule, kellega koos on üles kasvatatud 4 last.

Pärast nelja-aastast pedagoogitööd Antslas siirdus ta Leningradi Põllumajandusinstituudi sihtaspirantuuri. Siin, akadeemik A. P. Dmitrotšenko juhendamisel, algas intensiivne teadustöö. Pärast kandidaadidissertatsiooni kaitsmist 1959. a. jaanuaris tuli Ü. Oll tööle EPA põllumajandusloomade söötmise kateedrisse, kus jätkas teadusuuringuid doktoritööks vajalike materjalide kogumise eesmärgil. Täiendanud end vahepeal Saksamaal Leipzigi ja Jena ülikoolide juures, jätkus teadustöö EPAs. Mahukas kaheköiteline veiste söötmisealane doktoritöö valmis 1966. a. kevadeks. Kaitsmine toimus 1967. a. jaanuaris Leningradi Põllumajandusinstituudis. Professori kutse omistati Ü. Ollile 1970. a., teenelise teadlase aunimetuse sai 1974. a.

1968. a. asus ta juhutama EPA põllumajandusloomade söötmise kateedrit, tehes seda järgnevat 24 aastat. Aastatel 1979...1986 oli prof. Ü. Oll ka EPA zootehnikateaduskonna dekaan.

Professor Ü. Oll on õpetanud mitmele sõjajärgsele põlvkonnale põllumajandusloomade söötmist, üldloomakasvatust, biomeetriat, katsetoodikat, viimastel aastatel ka põllumajanduse ajalugu, magistrandidele teadustöö metodoloogiat. Hea kõnemehena oli ta hinnatud nii üliõpilaste kui ka praktikutest loomakasvatajate hulgas. Ta oli üks agaramaid esinejaid lugematutel loomakasvatusalastel seminaridel ja nõupidamistel. 1970ndatel aastatel esines ta sageli raadios ja televisioonis. Osava sulamehena kirjutas ta palju. Temalt on ilmunud 25 õpikut, monograafiat või käsiraamatut. Tema mitmes keeles kirjutatud teaduslike artiklite loetelus on üle 600 nimetuse. Peale selle kirjutas ta palju sisukaid ajaleheartikleid nii *Edasile* kui ka omaaegsele EPA (hilisemale EPMÜ) lehele. Tema toimetada olid 1970...1990ndatel aastatel EPA söötmisalased teaduslike tööde kogumikud. Palju jõudu ja energiat nõudis viimastel aastatel ajakirja *Agraarteadus* toimetamine, veel oli ta põllumajandusentsüklopeedia asetoimetaja ja *Teadus Eesti põllumajanduse arenguloos* toimetaja.

Tuntud ja hinnatud teadlasena kaasati teda mitmesugustesse söötmisõpetuse sõlmküsimusi lahendavatesse komisjonidesse. Ta oli Moskvas VASHNILi juures töötava söötade toiteväärtuse hindamise uue süsteemi väljatöötamise komisjoni liige, aastaid Leningradi Põllumajandusinstituudi teadusnõukogu liige, Eesti põllumajandusministeeriumi söötmisalase uurimistöö koordineerimisgrupi esimees, mitmete teadusnõukogude liige.

1970ndatel aastatel asus ta suure innuga rajama Tartu lähedale Ränile, kunagise hoone maakividest müüridele katselauta, kaasates sellele tööle kogu kateedri ja laboratooriumi personali. Laut koos kõrvalruumidega 18 lehmale valmis 1971. a. Nüüd oli võimalus läbi viia täpseid loomade individuaalse söötmise katseid ja kui hangiti vajalikud katseloomade puurid, ka seede- ja bilansskatseid. 18 aasta jooksul tehti seal palju söötmiskatseid. Saadud andmed olid aluseks uute söötmisnormide väljatöötamisele, mis ilmusid 1994. a. lõpul.

Prof. Ülo Ollil oli palju õpilasi, kellele ta oma suurest teadmiste pagasist õpetusi jagas. Tema juhendamisel on kaitstud arvukalt doktori-, kandidaadi- ja magistritöid. Ta oli paljude teadustööde oponentideks.

Ü. Olli töövõime oli hämmastav. Ta töötas praktiliselt ilma puhkepäevade ja puhkusega ning nõudis ka oma õpilastelt ja kolleegidelt korrektset töösse suhtumist.

Möödunud aasta 1. septembrist oleks ta võinud jääda väljateenitud puhkusele, saades emeriitprofessoriks, kuid tema töötahe ei lubanud seda. Isegi siis, kui möödunud sügisel tervis hakkas häirekella andma, ei säästnud ta ennast.

Pärast kahekuulist haiglasolekut hakkas ta peagi tööd koju nõudma, püüdes jätkata poolelioleva õpiku kirjutamist või tegi käsikirjadele korrektuuri. Varsti aga võis teda jälle näha Tartu Ülikooli teadusraamatukogus põllumajandusteaduse ajaloo tarvis algallikaid otsimas. Käesoleva aasta jaanuari algusest, kui tervis mõnevõrra taastus, hakkas ta taas magistrandidele loenguid pidama. 28. jaanuaril peetud loeng jäigi viimaseks.

Prof. Ülo Olli tööde näol jäi maha palju väärtuslikku, millest on õppida nii järgnevate aastakümnete üliõpilastel, praktikutel kui ka tema töö jätkajatel teaduse radadel.

See kirjutis annab vaid väikese ülevaate ühe andeka, tööka ja printsipiaalse mehe elukäigust. On kindel, et me pöördume ka edaspidi tema kirjutiste ja tegemiste juurde tagasi, sest paljud asjad siin elus saavad alles siis selgeks ja väärtustatud, kui midagi on pöördumatult muutunud.

V. Sikk